

No Φ093.18/3781 - 1 / 1

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ÖB/É ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 40437/98)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Ιουλίου 2000

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Ενδέχεται δε να τύχει βελτιώσεων, ως προς τη μορφή, πριν από τη δημοσίευσή της υπό την οριστική της μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 06-07-00

Υπογραφή:

ERIK FRIBERGH

Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση ÖB/É κατά της Ελλάδος,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Δεύτερο Τμήμα), συγκροτούμενο από τμήμα απαρτιζόμενο από τους εξής δικαστές:

A.B.ΒΑΚΑ, Πρόεδρος,

Κ.Λ.ΡΟΖΑΚΗ,

B.CONFORTI,

G.BONELLO.

P.LORENZEN,

M.FISCHBACH,

A.KOVLER,

και E.FRIBERGH, Γραμματέα Τμήματος,

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 22 Ιουνίου 2000,

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Étrangères de la République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.

Εκδίδει την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε κατά την παραπάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Αρχικά κατατέθηκε προσφυγή (υπ' αριθ. 40437/98) κατά της Ελλάδος από υπήκοο του Κράτους αυτού, τον ÖB/É («ο προσφεύγων») ενώπιον της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων («η Επιτροπή») στις 10 Μαρτίου 1998 δυνάμει του παλαιού άρθρου 25 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους Ι. Α. Κεχαγιά, Δικηγόρο Ξάνθης, και Τ. Akillioğlu, Δικηγόρο Άγκυρας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τον πληρεξούσιό της, Π. Γεωργακόπουλο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και τον Κ. Γεωργιάδη, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων επικαλέσθηκε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης λόγω της διάρκειας της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Ισχυρίσθηκε περαιτέρω ότι η αδυναμία συμμετοχής στο δίκτυο εφημερευόντων / διανυκτερευόντων φαρμακείων κατά την περίοδο που η υπόθεσή του εκκρεμούσε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, έθιξε το δικαίωμά του στο σεβασμό της περιουσίας του που εγγυάται το άρθρο πρώτο του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

4. Η προσφυγή διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο την 1^η Νοεμβρίου 1998, ημερομηνία έναρξης ισχύος του Ενδέκατου Πρωτοκόλλου στη Σύμβαση (άρθρο 5 § 2 του Ενδέκατου Πρωτοκόλλου).

5. Η προσφυγή εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δευτέρου Τμήματος του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο του εν λόγω τμήματος, το επιφορτισμένο με την εξέταση της υπόθεσης συμβούλιο (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συγκροτήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique. Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.

6. Με την από 13 Ιανουαρίου 2000 απόφαση, το συμβούλιο έκανε δεκτή την αίτηση που βασίζεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης και απέρριψε την αίτηση που αφορά το άρθρο πρώτο του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

7. Ο προσφεύγων είναι Έλληνας υπήκοος τουρκικής καταγωγής. Είναι φαρμακοποιός, διαμένει και διατηρεί φαρμακείο στη Ξάνθη. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1993, στον προσφεύγοντα χορηγήθηκε από τη Νομαρχία Ξάνθης άδεια λειτουργίας φαρμακείου.

8. Στις 8 Φεβρουαρίου 1994, ζήτησε από το Σύλλογο Φαρμακοποιών Ξάνθης να γίνει μέλος του. Με την από 21 Ιανουαρίου 1994 απόφαση, η Νομαρχία Ξάνθης επέτρεψε όπως ο προσφεύγων εγκαταστήσει το φαρμακείο στον ίδιο χώρο με άλλο φαρμακείο που ήδη λειτουργούσε. Στις 15 Φεβρουαρίου 1994, ο Σύλλογος Φαρμακοποιών κάλεσε τον προσφεύγοντα να υποβάλει τα ακόλουθα δικαιολογητικά: α) αντίγραφο πτυχίου πανεπιστημίου, β) άδεια λειτουργίας φαρμακείου, γ) άδεια ασκήσεως επαγγέλματος φαρμακοποιού, δ) αντίγραφο αστυνομικού δελτίου ταυτότητας και ε) πιστοποιητικό χορηγηθέν από ελληνικό πανεπιστήμιο, με το οποίο βεβαιώνεται η άριστη γνώση της ελληνικής γλώσσας. Ο προσφεύγων κατέθεσε το Απολυτήριο που του είχε χορηγήσει ελληνικό λύκειο, επικυρωμένο από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας, από το οποίο προέκυπτε ότι είχε επιτύχει σε όλες τις δοκιμασίες στην ελληνική γλώσσα και ότι το εν λόγω λύκειο ήταν ισότιμο με τα ελληνικά δημόσια λύκεια. Εντούτοις, δεν προσκόμισε το πιστοποιητικό επάρκειας στην ελληνική γλώσσα.

9. Στις 12 Απριλίου 1994, ο Σύλλογος Φαρμακοποιών κάλεσε τον προσφεύγοντα να παράσχει το πιστοποιητικό αυτό για το λόγο ότι ήταν απαραίτητο, αφού επρόκειτο για θέμα δημόσιας υγείας.

10. Στις 28 Απριλίου 1994, ο προσφεύγων κατέθεσε νέα αίτηση στο Σύλλογο Φαρμακοποιών, αλλά χωρίς να επισυνάψει το εν λόγω πιστοποιητικό, υποστηρίζοντας ότι τούτο δεν ήταν απαραίτητο για τους

*Ελληνες υπηκόους. Στις 22 Μαΐου 1994, ο Σύλλογος Φαρμακοποιών του απάντησε ότι θα εξέταζε την αίτησή του αφού θα κατέθετε όλα τα απαιτούμενα δικαιολογητικά.

11. Στις 30 Ιουνίου 1994, ο προσφεύγων εισήγαγε ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας αίτηση ακύρωσης της από 22 Μαΐου 1994 απόφασης του Συλλόγου Φαρμακοποιών.

12. Στις 13 Ιουλίου 1994, ο προσφεύγων απευθύνθηκε προς το Σύλλογο Φαρμακοποιών Ξάνθης με επιστολή, με την οποία τον ενημέρωνε σχετικά με την προσφυγή του ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας και τον καλούσε να αναθεωρήσει τη στάση του. Επεσήμαινε δε ότι επιφυλασσόταν του δικαιώματος εισαγωγής προσφυγής αποζημίωσης τόσο για την υλική ζημία όσο και για την ηθική βλάβη που θεωρούσε ότι υπέστη.

13. Θεωρώντας ότι η απάντηση του Συλλόγου Φαρμακοποιών ισοδυναμούσε στην ουσία με απορριπτική απόφαση, το Συμβούλιο Επικρατείας την ακύρωσε με την από 12 Ιανουαρίου 1999 απόφασή του.

14. Μετά την απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, ο προσφεύγων έγινε μέλος του Συλλόγου Φαρμακοποιών Ξάνθης, στις 26 Φεβρουαρίου 1999.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

15. Ο προσφεύγων παραπονείται για τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Επικαλείται δε το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, που ορίζει σχετικά τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση, (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Περίοδος που θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη

16. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η επίδικη διαδικασία άρχισε από της ημερομηνίας κατά την οποία επελήφθη της υπόθεσης το Συμβούλιο Επικρατείας, δηλαδή στις 30 Ιουνίου 1994, και ότι ολοκληρώθηκε στις 12

1 Ιανουαρίου 1999 με την απόφαση που εξέδωσε το δικαστήριο αυτό. Διήρκεσε επτάμηνως τέσσερα έτη, έξι μήνες και δώδεκα ημέρες για ένα και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

Β. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται ανάλογα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και σε σχέση με τα κριτήρια που έχει θεσπίσει η νομολογία του, και ειδικότερα βάσει της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, την από 22 Απριλίου 1998 απόφαση στην υπόθεση Richard κατά της Γαλλίας, *Recueil* 1998-II, σελ. 824, § 57, και την από 23 Απριλίου 1998 απόφαση στην υπόθεση Doustały κατά της Γαλλίας, *Recueil* 1998-II, σελ. 857, σκέψη 39).

18. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η καθυστέρηση που σημειώθηκε στην εξέταση της παρούσας υπόθεσης από το Συμβούλιο Επικρατείας, οφειλόταν σε εξαιρετικές και απρόβλεπτες περιστάσεις, για τις οποίες δεν ευθύνεται το Ελληνικό Δημόσιο. Ειδικότερα, ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών πραγματοποίησε πολλές απεργίες κατά τα έτη 1991, 1992, 1993 και 1994, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα την αναβολή μεγάλου αριθμού υποθέσεων ενώπιον των αστικών και ποινικών δικαστηρίων, και ειδικότερα του Συμβουλίου Επικρατείας, το οποίο είχε ιδιαίτερα μεγάλο φόρτο εργασίας. Η κατάσταση αυτή προξένησε ένα φαινόμενο «χινοοστιβάδας», όσον αφορά την εξέταση των υποθέσεων που εκκρεμούσαν ενώπιον των δικαστηρίων αυτών, και απαιτήθηκε μεγάλο χρονικό διάστημα ώσπου να επανέλθουν τα πράγματα στο φυσιολογικό τους ρυθμό. Εν προκειμένω, η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας έλαβε χώρα στις 19 Μαΐου 1998 μετά από μερικές απαραίτητες για την καλή απονομή της δικαιοσύνης αναβολές, και η απόφαση εκδόθηκε στις 12 Ιανουαρίου 1999, ήτοι οκτώ μήνες μετά τη συζήτηση. Η απόφαση καθαρογράφηκε σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και κοινοποιήθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 1999.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique, Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
Translations Service, Athens.

19. Ο προσφεύγων επισημαίνει τον απαράδεκτο χαρακτήρα του μήκους της επίδικης διαδικασίας για έναν και μοναδικό βαθμό δικαιοδοσίας και υποστηρίζει ότι η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας ορίστηκε τελικά λόγω της πίεσης που ασκήθηκε με την κατάθεση προσφυγής ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Ισχυρίζεται περαιτέρω ότι οι πολλές αυτεπάγγελτες αναβολές δεν είναι δυνατό να δικαιολογηθούν. Επίσης, η απεργία των δικηγόρων δεν είχε καμία επίπτωση στη διάρκεια της διαδικασίας γιατί είχε ήδη λήξει την ημέρα που κατέθεσε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας.

20. Το Δικαστήριο επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι οι δικηγόροι του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών επανειλημμένα απείχαν των καθηκόντων τους κατά τη διάρκεια των ετών 1989, 1991, 1992, 1993 και 1994. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από βεβαίωση του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, το 1994, μια απεργία διακεκομμένη απεργία άρχισε στις 16 Φεβρουαρίου και έληξε στις 30 Ιουνίου. Ακριβώς κατ' αυτή την τελευταία ημερομηνία ο προσφεύγων κατέθεσε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας.

21. Το Δικαστήριο έχει ήδη δηλώσει ότι είχε γνώση των επιπλοκών που μία απεργία τέτοιας διάρκειας κινδύνευε να προκαλέσει όσον αφορά την αύξηση του φόρτου εργασίας ενός ανωτάτου δικαστηρίου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 6 § 1 οι υποθέσεις πρέπει να δικάζονται «εντός λογικής προθεσμίας» (απόφαση Παπαγεωργίου κατά της Ελλάδος, από 22 Οκτωβρίου 1997, *Recueil* 1997-VI, § 48).

22. Εν προκειμένω, η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας έλαβε χώρα στις 19 Μαΐου 1998 και, όπως άλλωστε παραδέχεται και η Κυβέρνηση, μετά από μερικές αναβολές, ενώ το άρθρο 575 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, που εφαρμόζεται ανάλογα στη διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας, επιτρέπει, συνήθως, μία μόνον αναβολή της συζήτησης.

23. Άρα τέτοια καθυστέρηση ενώπιον ενός και μόνου βαθμού

δικαιοδοσίας δεν συμβιβάζεται με την αποτελεσματικότητα και την αξιοπιστία της δικαιοσύνης, που απαιτούνται από τη Σύμβαση.

24. Το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, και επομένως παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Κατά το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.

A. Ζημία

26. Για υλική ζημία, ο προσφεύγων ζητά 10 000 000 Δραχμές, που αντιστοιχούν κατ' αυτόν στα διαφυγόντα κέρδη του εξαιτίας της άρνησης του Συλλόγου Φαρμακοποιών να εγγράψει τον προσφεύγοντα ως μέλος του, σε συνδυασμό με την καθυστέρηση που σημειώθηκε στην έκδοση της απόφασης του Συμβουλίου Επικρατείας. Υπολογίζει δε σε διακόσιες τον αριθμό ημερών που θα μπορούσε να εφημερεύσει / διανυκτερεύσει κατά την επίδικη περίοδο, γεγονός που θα του επέφερε 50 000 Δραχμές ημερησίως.

Για ηθική βλάβη, ζητά 30 000 000 Δραχμές λόγω της επαγγελματικής ανασφάλειας που αισθάνθηκε κατά την περίοδο αυτή.

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της επικαλούμενης υλικής ζημίας και της παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης. Δηλώνει δε έτοιμη να καταβάλει 1 500 000 Δραχμές για τη ζημία που υπέστη ο προσφεύγων και για δικαστική και άλλες δαπάνες.

28. Όσον αφορά την υλική ζημία, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων εισήγαγε την αίτησή του στο Σύλλογο Φαρμακοποιών Ξάνθης στις 8 Φεβρουαρίου 1994. Έγινε δε μέλος του εν λόγω Συλλόγου στις 26 Φεβρουαρίου 1999, μετά την απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, ενώπιον

του οποίου η διαδικασία διήρκεσε τέσσερα έτη και έξι μήνες περίπου. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων απώλεσε ευκαιρίες λόγω της αδυναμίας του να εργασθεί εξαιτίας της άρνησης του Συλλόγου Φαρμακοποιών να τον εγγράψει ως μέλος του και σε συνδυασμό με το μήκος της επίδικης διαδικασίας, αλλά είναι δύσκολο να εκφρασθεί τούτο σε αριθμούς. Δίκαια δικάζον, όπως απαιτείται από το άρθρο 41, το Δικαστήριο κρίνει ότι θα πρέπει να καταβληθεί το ποσό των 3 000 000 Δραχμών για το λόγο αυτό.

29. Το Δικαστήριο δεν έχει επίσης καμία αμφιβολία ότι ο προσφεύγων αισθάνθηκε κάπιο άγχος και ένταση λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, για τα οποία εκτιμά ότι θα πρέπει να του καταβληθεί το ποσό του 1 000 000 Δραχμών.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ο προσφεύγων, που εκπροσωπήθηκε από δύο δικηγόρους, ζητά να του καταβληθεί το ποσό των 5 000 000 Δραχμών. Δεν προσκομίζει, ωστόσο, κανένα έγγραφο που να δικαιολογεί το ποσό αυτό, και παραδέχεται ότι οι δικηγόροι του δεν χορήγησαν απόδειξη.

31. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων κέρδισε τη δίκη μόνον ως προς την αίτηση που βασίζεται στο άρθρο 6 § 1 και ότι δεν ήταν απαραίτητη η εκπροσώπησή του από δύο δικηγόρους, λαμβανομένης υπ' όψη της απουσίας πολυπλοκότητας της προσφυγής. Το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να καταβληθεί στον προσφεύγοντα το ποσό του 1 000 000 Δραχμών.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει το Δικαστήριο, το ισχύον στην Ελλάδα κατά την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης νόμιμο ετήσιο επιτόκιο είναι 6%.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
2. *Κρίνει* ότι

α) Το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

i) 3 000 000 (τρία εκατομμύρια) Δραχμές για υλική ζημία,

ii) 1 000 000 (ένα εκατομμύριο) Δραχμές για ηθική βλάβη,

iii) 1 000 000 (ένα εκατομμύριο) Δραχμές για έξοδα και δικαστική δαπάνη, και κάθε ποσό που ενδεχομένως θα οφειλόταν ως φόρος προστιθέμενης αξίας.

β) Τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με απλό τόκο 6% ετησίως από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής.

3. Απορρίπτει το αίτημα δικαίας ικανοποίησης ως προς το υπόλοιπο ποσό.

Έγινε στη Γαλλική και στην Αγγλική, στη συνέχεια δε κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Ιουλίου 2000 σε εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

Υπογραφή:

Andras B. BAKA

Πρόεδρος

Υπογραφή:

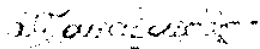
Erik FRIBERGH

Γραμματέας

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 04/10/2000

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

MARIA Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα.

Service de Traductions du Ministère des Affaires Etrangères de la République Hellénique. Athènes.

HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

Translations Service, Athens.